

Zakony - Pijarzy - historia, charakterystyka, informacje. Pijarzy w Polsce

Zakon Pijarów, to inaczej Zakon Kleryków Regularnych Ubogich Matki Bożej Szkół Pobożnych, czyli Ordo Clericorum Regularium Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum; Ordo Scholarum Piarum.

Zgromadzenie zostało założone w Rzymie w roku 1597 przez św. Józefa Kalasanty. Aprobata Stolicy Apostolskiej przysłała w roku 1617, natomiast zatwierdzenie Zakonu odbyło się cztery lata później.

W Polsce pijarzy znaleźli się po raz pierwszy w roku 1642. Sprowadził zakonników do Warszawy król Władysław IV. W Polsce do czasów rozbiorów działało 39 kolegiów pijarskich, z czego większość poddano kasacji w wieku XIX.

Główny cel Zakonu Kleryków Regularnych to praca polegająca na wychowywaniu młodzieży i dzieci, zwłaszcza tych z ubogich i patologicznych rodzin. Wychowanie to odbywa się w duchu kultury i wiary katolickiej. Jest to wypełnianie woli założyciela, który za najważniejsze uznawał pobożność i naukę („pietas et litterae”).

Patronką pijarów jest Matka i Wychowawczyni – Maryja, którą cechowała miłość, ofiarność i cierpliwość. U swych podopiecznych mnisi mają zaszczepiać te maryjne cnoty, a dodatkowo – pobożność. To właśnie pijarzy przez wieki na terenie Europy i Polski rozwijali działalność pedagogiczną.

Wybitnymi pijarami, którzy wpłynęli na politykę, naukę, kulturę Polski byli m.in.: Onufry Kopczyński, Stanisław Konarski, Maciej Dogiel, Teodor Ostrowski. To właśnie pijarzy założyli w XVIII wieku słynną szkołę średnią Collegium Nobilium. Po okresie rozbiorów i czasie powojennym bracia ponownie organizować zaczęli szkoły.

Siedzibą generalnych władz pijarów jest Rzym, w Polsce zaś – Kraków. Pijarzy noszą czarne sutanny jako strój zakonny. Do końca XX wieku do Zakonu należało 1447 członków, z czego 85 znajdowało się w

